

**Ks. dr Marian Rojek – biskup pomocniczy
archidiecezji przemyskiej**

Biskup, jako następca apostołów, z ustanowienia Pana Jezusa jest zwierzchnikiem Kościoła – lokalnego, a wraz z wszystkimi biskupami z papieżem na czele, jako głową Kościoła powszechnego, uczestniczy w kolegialnym rządzeniu całym Kościołem. Biskup ordynariusz zwany w obowiązującym od 1983 r. Kodeksie prawa kanonicznego biskupem diecezjalnym jest zwierzchnikiem Kościoła lokalnego, czyli diecezji¹. Już w czasach starożytności chrześcijańskiej (do VII wieku) istniała praktyka przydzielania biskupom ordynariuszom starym lub schorowanym biskupa pomocnika, którego

¹ *Kodeks prawa kanonicznego*. Przekład polski, Poznań 1984, kan. 3312, 336, 376, 381.

zwano koadiutorem. Z reguły obejmował on władzę w diecezji po śmierci poprzednika.

Istnieje też biskup tytularny. Jest on formalnie biskupem ordynariuszem istniejącej w przeszłości diecezji, w której wskutek jej zaniku nie wykonuje żadnej władzy. Takich zlikwidowanych diecezji, z których pozostały tylko nazwy ich stolic powstało dużo zwłaszcza w Małej Azji, na Bliskim Wschodzie i północnej Afryce począwszy od 1 połowy VII w. w związku z opanowaniem tych terenów przez wyznawców religii Mahometa (zm. 632) – islamu. Wskutek tego działający tam biskupi często szukali schronienia w Europie. Angażowali się do pomagania w funkcjach sakralnych miejscowym biskupom ordynariuszom, zwłaszcza w Niemczech, Austrii i Polsce. Zachowywali nazwę stolicy zlikwidowanej diecezji. Po ich śmierci na ich miejsce często mianowano kolejnych biskupów z tym samym tytułem. Długo stosowano wobec nich nazwę „biskup na terytoriach niewiernych – episcopus in partibus infidelium”. Papież Leon XIII w 1882 r. zamiast tego określenia polecił ich nazywać „biskup tytularny”. Każdy z nich ma pełną władzę święceń i pod tym względem jest równy wszystkim innym biskupom, włącznie z papieżem. Mianowanie biskupów tytularnych i pomocniczych jest zastrzeżone papieżowi².

Po drugim soborze watykańskim ograniczono trochę praktykę mianowania biskupów tytularnych nie zatrudnionych w działalności duszpasterskiej, toteż obecnie są oni najczęściej biskupami pomocniczymi w poszczególnych diecezjach. Z reguły są nimi także nuncjusze i wyżsi urzędnicy Stolicy Apostolskiej. Ten też sobór biskupom koadiutorom i pomocniczym zalecił: „Z racji swego powołania do udziału w troskach biskupa rezydencjalnego, niech tak spełniają swe obowiązki, aby we wszystkich sprawach postępowali w jednomyślnej z nim zgodzie. Ponadto niech okazuje zawsze uległość i szacunek biskupowi rezydencjalnemu, który ze swej strony też niech po bratersku miłuje biskupów koadiutorów i pomocników i niech darzy ich szacunkiem”³.

² *Biskup* – Encyklopedia katolicka, t. 2, red. F. Gryglewicz i in., Lublin 1976 – wielocłonowe hasło w opracowaniu kilku autorów k. 587-615; Ph. Hofmeister, *Titularbischof*, Lexikon für Theologie und Kirche, Bd 10, hrsgg. M. Buchberger, Freiburg im. Br. 1938, k. 180; Tenże, *Weihbischof*, tamże, k. 774.

³ *Sobór watykański drugi. Konstytucje, dekryty, deklaracje*, Paris 1967, s. 243.

Bardzo podobne sformułowania znajdują się w Kodeksie prawa kanonicznego, w którym zalecano także aby biskup diecezjalny mianował biskupa pomocniczego wikariuszem generalnym, lub przynajmniej wikariuszem biskupim (o ograniczonym zakresie uprawnień) oraz aby naradzał się z nim „w ważniejszych sprawach”⁴.

Takim biskupem tytularnym starożytnej stolicy Tisedi w prowincji Numidia w północnej Afryce papież Benedykt XVI w dniu 21 XII 2005 r. mianował ks. Mariana Rojka.

Nominat pojawił się na świecie w Rzeszowie w dniu 9 IV 1955 r. w sześciuosobowej robotniczej rodzinie Józefa i Genowefy na terenie parafii farnej⁵. Szkołę podstawową ukończył na miejscu. Widocznie już wtedy zapragnął czynnie uczestniczyć w liturgii, bo w III klasie wpisał się do kółka ministrantów. Po ukończeniu 8 klasowej szkoły podstawowej wykształcenie na poziomie średnim zdobywał w I Liceum Ogólnokształcącym w Rzeszowie pielęgnującym świetne tradycje Kolegium oo. Pijarów założonego w XVIII w. przez ks. Stanisława Konarskiego. Ministrantem był w dalszym ciągu, a w klasie maturalnej lektorem. Należał także do oazy i wtedy to ostatecznie skryształizowało się przekonanie, że powinien służyć Panu Bogu i ludziom jako kapłan. Jak sam przyznaje na tę decyzję oprócz religijnej atmosfery w rodzinie (młodszy brat jest księdzem) niemały wpływ wywarli wspaniali księża katecheci, z którymi się zetknął, a także przynajmniej niektórzy profesorowie z liceum. Ci zaś cenili go za skromność, pilność i pracowitość w nauce i wyróżniające go oceny z przedmiotów nauczania. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w 1974 r. wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu, by w związonym z nim Instytucie Teologicznym po odbyciu obowiązujących studiów filozoficzno-teologicznych osiągnąć główny cel życia⁶.

⁴ *Kodeks*, j. w., kan. 405-408.

⁵ Kuria metropolitalna - Przemyśl, Tabela służbowa.

⁶ W. Siwak, *Dogmatyk biskupem*, „Teologia w Polsce”, t. 24 (2006), nr 83, s. 62-63; Tamże, niepełna bibliografia podmiotowa; *Eucharistia Panis Vitae*, wywiad ks. Z. Sucheego z biskupem nominatem Marianem Rojkiem, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 49 (2006), nr 5, s. I,IV; M. Pękala, *Nasz Marianek*, „Nowiny”, z 8 II 2006, s. 9.

Diecezją przemyską rządził wówczas (od 1965 r.) ks. biskup Ignacy Tokarczuk. Już po pierwszych jego publicznych wypowiedziach na temat ówczesnej, wewnętrznej sytuacji w Polsce i ekipy partyjno-rządowej, którą poddawał obfitej krytyce został przez nią uznany – słusznie zresztą – za wroga ustroju komunistycznego. Na płaszczyźnie administracyjnej, władze cywilne stosowały różne represje wobec biskupa i jego diecezji. Jedną z nich polegała na tym, że w powoływaniu kleryków do wojska, stosowanym już od 1959 r. (wbrew zobowiązaniu się władz państwowych w tzw. „Porozumieniu” z Episkopatem z 1950 r. do zwalniania kleryków od służby wojskowej), z seminarium przemyskiego wybierano ich zawsze, choć niektóre seminaria pomijano w danym roku, a poza tym proporcjonalnie brano ich najwięcej oraz odrzucano prośby o zwolnienie. Na szczęście nie zabierano wszystkich z danego rocznika (nie wszyscy się nadawali), toteż pozostali mogli kontynuować naukę. Po pierwszych doświadczeniach z nimi władz wojskowych, zorganizowano dla nich trzy ośrodki, w tym jeden w Bartoszycach na Warmii, dokąd ich z Przemyśla z reguły wysyłano. Próbowano ich tam przekonać o niesłuszności wybranej drogi w życiu, mamiono możliwościami zrobienia kariery w służbie państwu, z nikłymi zresztą skutkami. W końcu, nastawiono się na ukształtowanie z nich lojalnych obywateli Polski Ludowej. Nie ćwiczyli ich w strzelaniu, lecz przygotowywano do służby w jednostkach pomocniczych w możliwej trzeciej wojnie światowej (trwała tzw. zimna wojna)⁷. Przełożeni z seminarium (głównie ks. rektor Michał Jastrzębski) utrzymywali z nimi klerykami-żołnierzami korespondencję, młodszy odwiedzali ich w jednostkach wojskowych, ubogich wspierali finansowo, wszystkim łącznie posyłali na święta paczki, ci zaś w ramach urlopów odwiedzali seminarium, a dzięki temu utrzymywała się ich psychiczna jedność z nim ze seminarium.

Według ustalenia władz kościelnych w Polsce, klerycy po odbyciu dwuletniej służby wojskowej mieli prawo „przeskoczyć” jeden rok studiów seminaryjnych po zdaniu eksternistycznych egzaminów z przedmiotów przypadających na danym kursie z wyjątkiem

⁷ A. Dudek, R. Gryz, *Komuniści i Kościół w Polsce (1945-1989)*, Kraków 2003 – według indeksu; J. Żaryn, *Dzieje Kościoła katolickiego w Polsce (1944-1989)*, Warszawa 2003 – według indeksu.

Pisma świętego. Mogli też taki egzamin złożyć wobec księdza specjalnie do tego wydelegowanego do Bartoszcyc i tamże rezydującego, lub w Seminarium Duchownym w Przemyślu. Ogół kleryków korzystał z tego udogodnienia. Po powrocie zaś do Przemyśla mogli uczęszczać na wykłady z brakujących im przedmiotów według swego uznania.

Do przemyskiego Seminarium Duchownego wrócili z wojska prawie wszyscy klerycy żołnierze z reguły fizycznie i psychicznie bardziej rozwinięci i jak ks. bp Marian Rojek, już po nominacji określił ze „zweryfikowanym powołaniem”. Trzech z nich zostało biskupami: ks. Edward Białogłowski w Rzeszowie, Adam Szal w Przemyślu i ks. Marian Rojek.

Alumn I kursu Seminarium Duchownego w Przemyślu Marian Rojek, w jesieni 1974 r. wraz z 16 kolegami został powołany do wojska i skierowany do jednostki wojskowej w Bartoszczach. Po dwuletniej służbie wrócił do seminarium i kontynuował studia filozoficzno-teologiczne. Egzaminy zdawał z łatwością, co potwierdzało opinię o jego zdolnościach. Zwieńczeniem studiów był egzamin magisterski z teologii złożony na KUL, po uprzednim przedstawieniu pracy pisanej pod kierunkiem ówczesnego rektora seminarium i profesora teologii dogmatycznej ks. dr Stefana Moskwy i profesora KUL o. Celestyna Napiórkowskiego OFM conv. pt. *Chrystologiczny wymiar śmierci człowieka w polskim piśmiennictwie posoborowym*, Lublin 1981, ss. X, 54 mszps w Bibliotece KUL i Seminarium Duchownym w Przemyślu. Dnia 7 VI 1981 r. został wyświęcony na kapłana przez biskupa Ignacego Tokarczuka w katedrze przemyskiej wraz z 27 kolegami kursowymi.

W zamyśle przełożonych Seminarium Duchownego na pewno już przy końcu studiów był oceniany ze względu na wspomniane zdolności, pracowitość, obowiązkowość, pobożność, jako nadający się na dalsze studia, ale od pewnego czasu władze kościelne w całej Polsce stosowały praktykę wysyłania neoprezbiterów najpierw na parafię, celem praktycznego zetknięcia się ich z działalnością duszpasterską. Ks. Rojka po miesięcznym urlopie po święceniach skierowano na wikariuszowską placówkę do Brzozowa, co już było pewnym znakiem wyróżnienia, albowiem nowowyświęconych kapłanów przeznaczano raczej na mniejsze parafie.

szyl się niepomrotnie, powstała konieczność powołania drugiego biskupa pomocniczego dla diecezji. Wybór najbardziej odpowiedzialnego za losy Kościoła przemyskiego biskupa padł na ks. Mariana Rojka, rektora Seminarium Duchownego. Po wniesieniu prośby do Stolicy Apostolskiej i przeprowadzeniu wymaganego w każdym takim wypadku tzw. procesu informacyjnego, polegającego na zbieraniu w ścisłej tajemnicy opinii o kandydacie u osób wiarygodnych, w dniu 21 XII 2005 r. publicznie ogłoszono o mianowaniu go. Konsekrację biskupią wieńczącą administracyjne czynności z tym związane otrzymał 2 II 2006 r. w katedrze przemyskiej przy uczestnictwie wielu gości, z rąk metropolity przemyskiego arcybiskupa Józefa Michalika, przy czynnym udziale współkonsekratorów ks. biskupa Kazimierza Górnego ordynariusza rzeszowskiego i ks. biskupa Jana Ozgi z Kamerunu kolegi kursowego w seminarium. Od tamtego momentu rozpoczął się nowy etap życia ks. biskupa Mariana Rojka. Oby jak najbardziej pożyteczny dla lokalnego Kościoła przemyskiego.

Po powrocie ze studiów rzymskich ks. Rojek obok działalności dydaktycznej, dorywczej duszpasterskiej, kontynuował działalność pisarską – naukową i publicystyczną.

Bibliografia podmiotowa.

Dzieła samoistne:

1. *L'Eucaristia fr' la Chiesa: la relazione tra la Chiesa e l'Eucaristia nel contesto dottrinale dell'enciclica *Mysterium Fidei* di Paolo VI.* Excerpta ex dissertazione ad doctoratum in Facultate Theologiae Pontificiae Universitatis Gregoriana, Romae 1987, ss. [2], 146. – Toż, *Eucharystia buduje Kościół: relacja między Kościołem a Eucharystią w kontekście doktrynalnym encykliki papieża Pawła VI „Mysterium Fidei”*, „Premisla Christiana”, t. 2 (1988/89), s. 7-75.

2. *Angelologia i demonologia. Skrypt dla studentów teologii.* (Do użytku wewnętrznego), Przemyśl 1999, Wydawn. Archidiecezji Przemyskiej, ss. 144.

Artykuły naukowe:

3. *Schizma arcybiskupa Marcela Lefeburea*, „Premisla Christiana”, t. 1 (1987/88), s. 163-170.
4. *Kilka refleksji na temat kultu relikwii*, „Premisla Christiana”, t. 4 (1990/91), s. 343-348.
5. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, „Kronika Archidiecezji Przemyskiej”, r. 78 (1993), z. 2, s. 183-204; Toż, „Resovia Sacra”, r. 1 (1994), nr 1, s. 29-55.
6. *Wolnomularstwo a Kościół*, „Kronika Archidiecezji Przemyskiej”, r. 78 (1993), z. 3, s. 344-359.
7. *Tajemnica Eucharystii wciąż żywa w Kościele*, „Resovia Sacra”, r. 2 (1995), nr 2, s. 15-29.
8. *Ecclesia semper reformanda*, „Resovia Sacra”, r. 3 (1996), nr 3, s. 25-37.
9. *Sekty a Kościół Katolicki*, „Zwiastowanie. Pismo Diecezji Rzeszowskiej”, r. 5 (1996), nr 2, s. 82-93.
10. *Znaczenie nauczania teologów posoborowych dla formacji intelektualnej kapłana*, „Resovia Sacra”, r. 4 (1997), nr 4, s. 159-177; Toż, „Dobry Pasterz”, 1997, z. 20, s. 107-125.
11. *Katechizm Kościoła Katolickiego mówi o Szatanie*, „Resovia Sacra”, r. 5 (1998), nr 5, s. 69-83.
12. *Aniołowie w ostatnim Katechizmie Kościoła katolickiego*, „Premisla Christiana”, t. 8 (1999), s. 237-259.
13. *Ks. Jan Balicki rozmodlony teolog*, w: *Duch Pański posłał mnie. Materiały sympozjum naukowego poświęconego Czcigodnemu Słudze Bożemu księdzu Janowi Balickiemu (14-15.03.1998 r.)*, red. A. Szal, Przemyśl 1999, s. 71-96.
14. *Obraz Boga Ojca w świetle ostatniego Katechizmu Kościoła Katolickiego*, „Premisla Christiana”, t. 8 (1999), s. 79-102; Toż, „Resovia Sacra”, r. 6 (1999), nr 6, s. 163-189.
15. *Recepcja nauki o Eucharystii II Polskiego Kongresu Eucharystycznego w „Bibliotece Kaznodziejskiej” (1987/1988)*, w: *Kościół na drogach historii. Księga jubileuszowa dedykowana Księdzu Profesorowi Doktorowi Tadeuszowi Śliwie*, red. J. Wołczański, Lwów-Kraków 1999, s. 447-474.
16. *Teologiczno-duszpasterskie aspekty jubileuszowego pielgrzymowania do miejsc Bożej łaski*, „Studia Sandomierskie”, t. 7 (1997-2000), s. 90-108.

17. *Konieczność chrześcijańskiego przebaczenia*, „Communitas” (Pismo Alumnów Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyśle), r. 23 (2001), nr 3, s. 12-14.
18. *Pielgrzymowanie do miejsc Bożej łaski w perspektywie Wielkiego Jubileuszu*, „Premisla Christiana”, t. 9 (2001), s. 231-256.
19. *Sekty destrukcyjne jako współczesny „koń trojański”*, w: *Ecclesiae Premisliensi serviens. Księga Jubileuszowa dedykowana Księdzu infułatowi doktorowi Stanisławowi Zygarowiczowi*, red. A. Szal, J. Trojnar, Przemyśl 2001, s. 503-523.
20. *Sprawozdanie z działalności Instytutu Teologicznego i Seminarium Duchownego w Przemyśle 2000/2001*, „Premisla Christiana”, t. 9 (2001), s. 429-439.
21. *Złe duchy i ich działanie*, „Studia Sandomierskie”, t. 8 (2001), s. 251-267.
22. *Akcja Katolicka odkrywa biblijne miejsca spotkań z Maryją*, w: *Kościół czci Matkę swego Pana. Sympozjum mariologiczne zorganizowane w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyśle w dniu 23 października 2002 r. Materiały*, red. Wacław Siwak, Przemyśl 2003, s. 223-232.
23. *Pragnienie autentycznego i osobistego spotkania z Maryją*, w: *Kościół czci Matkę swego Pana. Sympozjum mariologiczne ...*, j.w., s. 7-10.
24. *Prawda o aniołach w świetle Katechizmu Kościoła Katolickiego*, w: *Świat Aniołów. Materiały z sympozjum „Aniołowie w historii zbawienia”*, które odbyło się w Wyższym Seminarium Duchownym Księży Michalitów w Krakowie, w dniach 9-10 II 1999; 13-14 X 2000, red. Ryszard Andrzejewski, Piotr Prusakiewicz, Marki - Michalineum 2003, s. 231-259.
25. *Sprawozdanie z działalności Instytutu Teologicznego i Seminarium Duchownego w Przemyśle 2001/2002*, „Premisla Christiana”, t. 10 (2003), s. 429-439.
26. *Sprawozdanie z działalności Instytutu Teologicznego i Seminarium Duchownego w Przemyśle 2002/2003*, „Premisla Christiana”, t. 11 (2004/05), s. 303-321.
27. *Sprawozdanie z działalności Instytutu Teologicznego i Seminarium Duchownego w Przemyśle 2004/2005*, „Premisla Christiana”, t. 11 (2004/05), s. 323-335.

28. *Kult Najświętszej Eucharystii w świetle „Mysterium fidei”*, w: *Eucharystia drogą do wieczności. Świętej pamięci Księdzu Profesorowi Stanisławowi Potockiemu*, red. D. Dziadosz, Przemyśl 2005, s. 312-332.

Był promotorem 36 prac magisterskich. Część z nich we współpracy z samodzielnym pracownikiem naukowym KUL, zgodnie z ówczesnymi przepisami państwowymi, a także w Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie.

Artykuły publicystyczne:

1. *Kapłan nieprzeciętny - Ks. infułat Jan Stączek*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 39 (1996), nr 6 (98), s. II.

2. *Ojcowski dar modlitwy w nauczaniu Katechizmu Kościoła Katolickiego*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 42 (1999), nr 30 (278), s. III; nr 31 (279), s. II; nr 32 (280), s. II; nr 33 (281), s. II.

3. *Ojcowski dar życia, wiary i usynowienia w katechizmowym nauczaniu*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 42 (1999), nr 27 (275), s. II; nr 28 (276), s. II.

4. *Sekty jako współczesne zagrożenie. Referat wygłoszony podczas Archidiecezjalnego Spotkania Młodych w Leżajsku 27 marca 1999 r.*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 42 (1999), nr 13 (261), s. II; nr 15 (263), s. II; nr 16 (264), s. II; nr 17 (265), s. II.

5. *Aniele Boży, stróżu mój*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 43 (2000), nr 1 (301), s. II, V.

6. *Darowanie długów jako oczekiwany owoc Wielkiego Jubileuszu Roku 2000*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 43 (2000), nr 38 (338), s. I-II; nr 39 (339), s. I-II.

7. *Miejsca Bożej łaski celem jubileuszowych pielgrzymek - 1*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 43 (2000), nr 25 (325), s. I-II; 2: *Pielgrzymowanie charakterystyczną cechą człowieka*, nr 26 (326), s. I-II; 3: *Pielgrzymowanie Jana Pawła II i jego poprzedników*, nr 27 (327), s. I-II; 4: *Biblijne początki pielgrzymowania*, nr 28 (328), s. I-II; 5: *Historyczna panorama chrześcijańskich pielgrzymek*, nr 29 (329), s. I-II; 6: *Niebezpieczeństwa i trudności związane z pielgrzymkami*, nr 30 (330), s. I-II; 7: *Sanktuarium jako widzialna świątynia i znak Bożych tajemnic*, nr 31 (331), s. I-II; 8: *Relikwie świętych prze-*

chowywane w sanktuariach, nr 33 (333), s. I-II; 9: *Praktyczny wymiar pielgrzymowania*, nr 34 (334), s. I; 10: *„W drogę z nami wyrusz Panie”*, nr 35 (335), s. I-II; 11: *Dotarcie do celu pielgrzymki*, nr 36 (336), s. I-II; 12: *Zakończenie pielgrzymki*, nr 37 (337), s. I-II.

8. *Bogu dziękuję - w Nim pokładam nadzieję* (wywiad), „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 44 (2001), nr 27(380), s. I, IV.

9. *Podziękowanie*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 44 (2001), nr 49 (402), s. VII.

10. *Wolność w miłości i prawdzie jako owoc wielkiego Jubileuszu Roku 2000 w perspektywie III Tysiąclecia "Novo millennio ineunte"*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 44 (2001), nr 11 (364), s. I-II; nr 12 (365), s. I-II; nr 13 (366), s. I-II; nr 14 (367), s. I-II; nr 15 (368), s. II; nr 16 (369), s. I-II; nr 17 (370), s. I-II; nr 18 (371), s. I-II; nr 19 (372), s. I-II

11. *List księdza Rektora do przyjaciół i darczyńców Wyższego Seminarium Duchownego*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 45 (2002), nr 50 (455), s. VII.

12. *Drodzy Dobroczynicy Przemyskiego Seminarium Duchownego*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 47 (2004), nr 13 (522), s. VII.

13. *Dziękujemy za dobro*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 47 (2004), nr 51 (560), s. II.

14. *Podziękowanie Księdza Rektora*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 47 (2004), nr 4 (513), s. VII.

15. *Pochwalony Jezus Chrystus*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 47 (2004), nr 1 (510), s. VII

16. *Bóg umiłował każdego z nas. Podziękowanie odczytane podczas "Niedzieli seminaryjnej" w 2. Niedzielę po Narodzeniu Pańskim*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 48 (2005), nr 4 (565), s. III

17. *Podziękowanie za dary dla Seminarium*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 48 (2005), nr 51 (612) s. II.

18. *Podziękowanie wygłoszone w "Niedzielę seminaryjną"*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 48 (2005), nr 18 (579) s. VIII.

Autor ogłosił także kilka **kazań**, m.in.:

1. *„Słowo stało się Ciałem”*. Uroczystość Bożego Narodzenia, w: *Słowo Boże na ambonie. Materiały i kazania Roku Biblii. Rok „C” (1)*, Jarosław 2000, s. 30-33.

2. *„Nagroda Świętych”*. Uroczystość Wszystkich Świętych, w: *Słowo Boże na ambonie. Materiały i kazania Roku Biblii. Rok „C” (3)*, Jarosław 2001, s. 82-86.

3. *„Zmartwychwstał Pan”*. Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego, w: *Słowo Boże na ambonie. Materiały i kazania Roku Biblii. Rok „C” (2)*, Jarosław 2001, s. 37-40.

4. *„Odpowiedzialne słuchanie Chrystusa”*. II Niedziela Zwykła, w: *Słowo Boże na ambonie. Materiały i kazania. Rok „B” (1)*, Przemyśl 2002, s. 11-14.

5. *„Przemienienie Jezusa objawia Boże błogostawieństwo”*. II Niedziela Wielkiego Postu, w: *Słowo Boże na ambonie. Materiały i kazania. Rok „A” (2)*, Jarosław 2002, s. 11-14.

6. *Przemyskie świętowanie*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 45 (2002), nr 46 (451), s. I, V

7. *„Chrystus jest Dobrym Pasterzem”*. IV Niedziela Wielkanocna, w: *Słowo Boże na ambonie. Materiały i kazania. Rok „B” (2)*, Przemyśl 2003, s. 48-50.

8. *Dziękujemy za cud Twego życia. Kazanie ks. wygłoszone w archikatedrze 6 kwietnia br. podczas Mszy św. w intencji Ojca Świętego Jana Pawła II*, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 48 (2005), nr 17 (578) s. VI.

9. *„Panie, dobry jak chleb, bądź uwielbiony od swego Kościoła”*. Homilia podczas Kongresu Eucharystycznego 9-10 IX 2005, „Niedziela - Niedziela Przemyska”, r. 48 (2005), nr 40 (601) s. I, IV-V.

Wykorzystano:

Kuria metropolitalna - Przemyśl, Tabela Służbowa; Rocznik diecezji przemyskiej na rok 1984, s. 94-95.

J. Ataman, *Zarys dziejów diecezji przemyskiej obrządku łacińskiego*, Przemyśl 1985; H. Borcz, *Archidiecezja przemyska. Zarys organizacji*, „Archiwa Biblioteki i Muzea Kościelne”, t. 79 (2003), s.

71, 90-91; A. Fastnacht, *Osadnictwo ziemi sanockiej w l. 1340-1650*, Wrocław 1962, s. 240, 249; A. Dudek, R. Gryz, *Komuniści i Kościół w Polsce (1945-1989)*, Warszawa 2003; *Eucharystia – Chleb życia*, wywiad ks. Z. Sucheego z biskupem nominatem Marianem Rojkiem, „Niedziela – Niedziela Przemyska”, 49 (2006), 29.I, s. I, IV; Ph. Hofmeister, *Titularbischof, Lexikon für Theologie und Kirche*, Bd. 10, hrsgg. M. Buchberger, Freiburg im Br., 1938, k. 180; tenże, *Weihbischof*, tamże, k. 774; W. Siwak, *Dogmatyk biskupem*, „Teologia w Polsce”, t. 24 (2006), nr 83, s. 62-63, tamże, niekompletna bibliografia podmiotowa; M. Pękala, *Nasz Marianek*, „Nowiny” z 8.II.2006, s. 9; J. Żaryn, *Dzieje Kościoła katolickiego w Polsce 1944-1989*, Warszawa 2003.

Summarium

Dominus Marianus Rojek – episcopus titularis Tisedi in Africa et Auxiliaris Premisiliensis ritus latini. Natus Resoviae in familia operarii Josephi et Genowefae anno 1955. Finitis scholis medis, Premisliae studia filosofico-theologicae in Seminario Dioecesano-Instituto Theologico, anno 1976 incipit interim ad implendum servitium militare coactus, per duos annos studia interrupit. Anno 1981 sacerdos ordinatus est, deinde ut vicarius Brzozoviae unum annum laboravit. Ab anno sequente (1982) Romae in universitate Gregoriana studiis theologicis incubuit. Postea adeptam lauream 1987 in dioecisim paternam reversus est. Statim in Seminario dioecesano ut praefectus et in Instituto Theologico ut professor theologiae dogmaticae occupatus est. Anno 2001 rector Seminarii Dioecesani nominatus, anno autem 2005 episcopus nominatus et die 21 XII 2005 consecratus est.

Im ambitu scientifico, ut auctor, hactenus duo libri et multi articuli scientifici et populares redegit, insuper 36 alumnos magistros theologiae promovit. Praeter linguam nativam, italicam et germanicam callet.